

JEZDECKÉ ROZHLEDY

Redaktor: Podplukovník gšt. Josef Tacl.

R Í J E N 1937.

—c—:

Německý předpis pro výcvik v eskadroně.

Výcvik eskadrony v německé armádě se provádí podle předpisu „Ausbildungsvorschrift für die Kavallerie“, který byl nově vydán v březnu r. 1937.

Tento předpis je rozdělen na dvě části, z nichž I. pojednává o výcviku jezdecké eskadrony, II. o výcviku částice kulometů, která je součástí eskadrony.

V první části se potom projednává výcvik jednotlivce, a to výcvik na koni (pozdrav na koni, výcvik se šavlí na koni, vedení náručních koní, plování na koni), výcvik se zbraněmi pěšky, bojový a polní výcvik.

Další statí pojednávají o výcviku družstva, čtyry a eskadrony.

V druhé části jsou ustanovení pro kulometry, a to v obsluze koňmo a pěšky, základy a způsob boje.

K srovnání ustanovení tohoto předpisu s ustanoveními našich předpisů je v dalších řádcích uveden přehledně obsah jednotlivých statí, pokud se různí nebo obsahují některá jiná a zvláštní ustanovení.

Výcvik jednotlivce.

Zdravení na koni. Mužstvo a poddůstojníci zdraví tím, že zaujmou sed v pozoru, otěže vloží do levé ruky, pravou ruku mají nenuceně volně viset podél těla otevřenou dlaní ke koni a obratem hlavy k nadřízenému.

Důstojníci zdraví šavlí obdobně jako v našem předpise, s tím rozdílem, že šavli drží svisle za ostruhou v prodloužení předloktí, špičkou přímo k zemi, ostřím ke koni.

Výcvik se šavlí se provádí s nováčky na počátku pěšky, jinak jen na koni a ve všech chodech. Šavli má muž na sedle buď na pravé straně vzadu nebo na levé vpředu. Cvičí se tasení šavle, skrytí šavle a seký, a to vpravo, vlevo, k zemi a ochrana proti nim. Při provádění seků se jezdec postaví do třmenů.

Vedení náručních koní se označuje za velmi důležité, neboť je nezbytným předpokladem pohyblivosti v boji. Jezdec se učí vést napřed 1 koně, potom 2 a konečně 3—4 náruční koně. Koně se vodí takto:

vlevo vodič (v), vpravo náruční kůň,

vodič (v) uprostřed, po jednom náručním koni na každé straně,

ve čtveřici vede 3, koně jezdců 1 a 2 vpravo, 4 vlevo.

Stupeň výcviku ve vedení náručních koní je dán požadavkem, že jezdec vedoucí náruční koně musí se pohybovat v terénu tak, jako by jel sám. V obtížném terénu, na příkrých svazích, v lese vede koně na pro-

dloužené otěži za sebou. Vodič náručních koní čtveřice musí být tak vy-cvičen, aby mohl mimo cesty překonávat i menší překážky. Koně může ovládnout jen tehdy, nemá-li sám se svým koněm potíží.

Zvláště je zdůrazněna potřeba cvičení ve vázání koní „hlava k sedlu“ a tento způsob je podrobně popisován a doprovázen obrázky: spojují se kůň 3 a 4 a 1 a 2. Je-li třeba, jsou koně zastírání větlemi, slamou, travou, a to zvláště lesknoucí se částí sedla, které letec snadno zjistí.

Plování na koni. V letních měsících je nařizeno cvičit plování na koních, jehož cílem jest, aby jezdec poznal užitečnost koně samého jako přepravního prostředku, neboť jen tak budou moci patrači, hlídky a p. překročit vodní tok bez pomoci zákopnických jednotek. Také pro eskadronu se značně zkrátí doba překonání vodního toku, bude-li mít četné jezdce, kteří dovedou přeplavat na koni.

Rovněž musí být cvičeno rychlé balení výstroje a výbroje v plovák, vlečený za plovoucím koněm. Nejčastěji používaným obalem je stanový dílec. Jezdec potřebuje k tomu dále otýpku slámy nebo rákosí anebo dřevěné vlny. Zbraně a výstroj i se sedlem jsou pevně svázány a sešněrovány třmenovými řemeny. Celý balík je potom vložen do stanového dílce; ten se pevně zaváže, když se všechen volný prostor vycpal slamou atd., aby se zvýšila únosnost a usnadnilo plování. Zcela navrch se připevní puška a celý balík se uváže provazcem.

Odstrojený jezdec nasedne na koně a volný konec provazce vezme přes rameno, a když vjede do vody, vleče celý balík za sebou.

Koním se vypne uzda a v otěžích uzdečky se zaváže uzel, aby byl na krku, aby jezdec měl volné ruce a mohl se ve vodě držet za hřívou nebo za ocas, když kůň ztratí půdu pod nohama. Plave-li kůň ochotně, pustí otěže a drží se hřívou blízko u kohoutku, sklouzne nalevo a dá se vléci (nebo pomáhá pohyby levé ruky a pohybem nohou) tak dlouho, dokud kůň plave. V okamžiku, kdy kůň získává půdu pod nohama, musí se dostat do sedu. Nemá-li kůň hřívou, použije jezdec třmenového řemene, který dá koni kolem krku a za něj se při plování drží.

Nejde-li kůň ochotně nebo vzpíná-li se, přidržuje se jezdec jednou rukou hřívou, druhou vezme zauzlené stihlové otěže. Tím se zabrání jednak, aby nesklouzl s holého koně, jednak aby držetím se v otěžích koně nepřevrátil.

Plovoucího koně lze poměrně snadno řídit; stačí stříknutí vody, lehké zatažení otěží. Prudké škubnutí otěžemi může plovoucího koně ve vodě převrátit.

U dobře plovoucích koní může se jezdec dát vléci koněm drže se ho za ocas.

Je-li třeba přepravit kulomety, spojí se bidly nebo prkny 3—6 plováků utvořených ze stanových dílců; kulomety i schránky se střelivem je třeba uvázat, aby při kymáčení plavidla nespadly do vody.

Bojový a polní výcvik.

Bojový a polní výcvik jsou nejdůležitější odvětví výcviku. Jejich účelem je nabýt zručnosti při vyhledávání zpráv, při zajištění a na bojišti, jakož i účelně a spolehlivě užívat zbraní v boji.

Protože jen součinnost všech zbraní eskadrony zaručuje úspěch, musí každý jezdec umět užívat své zbraně spolu s ostatními; proto také musí znát různé zbraně, jejich výkonnost a účinek a musí být zvyklý tomu, že bude zezadu přestřelován nebo že bude v mezerách prostřelováno.

Znalost terénu a jeho využití je nejúčinnější prostředek k oslabení účinku nepřátelské palby. Průpravou využívání terénu je jeho popis; provádí se vždy zprava doleva.

Vždy je třeba mít na zřeteli i skryt proti leteckému pozorování.

Nedovoluje-li terén a nepřátelská palba postup od skrytu ke skrytu, začínají se přískoky nebo plížení. Vztyk při přískoku je největší slabinou, a proto musí být vykonán rychle, stejně tak běh vpřed; nepříteli je třeba ukázat cíl nejméně příznivý.

Palebné stanoviště a postavení je nutno vyhledávat tak, aby se přípravy ke střelbě děly v skrytu a střelec mohl se po střelbě zase skrýt. V údobích mezi střelbou se střelec zakopává. Všechny možnosti musí být vyčerpány, aby palebné stanoviště uniklo nepřátelskému pozorování, při čemž nutno stále přihlížet jak k podkladu (zemi), tak i k pozadí stanoviště (neumísťovat na hřebeni, kde se odrážejí proti obloze. Hromady kamení jsou nebezpečné tím, že se kameny tříští a zraňují svými zlomky).

Zastírání je umění přizpůsobením se okolí uniknout nepřátelskému pozemnímu i leteckému pozorování. Využití přirozených prostředků je nejjednodušší a slibuje nejlepší úspěch; teprve není-li jich, použije se umělých.

Opatření k zastírání je nutno předvídat a včas připravit. Zastíráním však nesmějí být sníženy pohyblivost nebo vlastní palba v svých účincích. Nejlépe skrytá a zastřená jednotka může být neopatrným jednáním jednotlivců prozrazena.

Použití náradí k úpravě terénu a zastírání snižuje účinek nepřátelské palby a snižuje ztráty; naopak vlastní palbu zlepšuje. Náradí se používá tam, kde terén sám neskýtá skryt, zvláště na rovném terénu. Dříve než se náradí použije, je nutno přezkoušet výstřel; během zakopávání nesmí být opominuto trvalé pozorování. Na důležitost úpravy terénu je nutno upozornit každého muže před započetím bojového výcviku.

Pozorování a označování cílů je důležité jak pro střelce z pušek, tak i z lehkých kulometů. Využívá-li nepřítel terénu, zastírá-li se a upravuje terén, bude zjištěno jen cvičeným okem pozorovatele. Proto je nutno jak nováčky, tak i vycvičené mužstvo stále v tomto směru cvičit a tato cvičení musí být vřadována do všech odvětví výcviku. Cvičení v poznávání cílů dávají střelci možnost učinit si představu o vlastním jednání na bojišti a poznání, jak nepříteli klamat. Důležité je cvičit i pozorování dalekohledem.

Cíle k určování jsou na počátku výcviku jednoduché, v průběhu výcviku složitější a těžší. Používá se cílů stojících i pohyblivých, v přírodních skrytech i uměle zastřených, s různým pozadím i okolím, ve dne, na výsluní i ve stínu, za soumraku i v noci.

Výcvik v pozorování se provádí na všechny vzdálenosti, jež třeba brát v úvahu v boji ve všech polohách, hlavně leže. Správné najetí cíle přezkoušuje cvičící tým, že dá na ně zaměřit zbraní.

Nestačí jen cíl na bojišti najít, ale je třeba, aby pozorovatel dovedl druhým říci, co viděl. Učinit to krátce a jasně je velmi těžké. Je účelné spojit cvičení v označování cílů se všemi cvičeními v pozorování a odha-

dování vzdáleností. Označení cíle musí být krátké, jasné, vylučující každou pochybnost a umožňující rychlé jeho nalezení. Obvykle se používá dobře viditelného pomocného cíle, co nejbližší cíle označovaného. Nenašel-li střelec cíl, musí to hlásit.

K označení cílů těžko nečitelných lze s výhodou užít dalekohledu s nitkovým křížem, umožňujícím určit stranu a výšku vzhledem k pomocnému cíli. Jinak se také používá označení šířkou počtu prstů atd.

Ochrana proti plynům. Nepřítel může použít chemických bojových látek v každé situaci. Každý muž musí být obeznámen se způsobu použití (střeba, vypouštění, rozstříkávání letcem, zamořování terénu). Musí rovněž vědět, že většina plynů má nezvyklý zápach; přítomnost těchto látek v terénu pozná podle kapek olejovité tekutiny nebo skvrn na zemi, trávě, listech.

Maska chrání jen před plyny, před tekutými látkami chrání jen obličej. Musí být nasazena dřív, než plyn začne působit. Masku musí mít jezdec vždy po ruce a nesmí se od ní nikdy odloučit. Hrozí-li nebezpečí, má ji pohotově k nasazení. Každý musí být zvyklý na delší setrvání v masce i za používání zbraní.

Místa zamořená yperitem je nutno vždy označovat; na asanovaných průchodech je ruch možný při nasazení masce. Dostane-li se někdo do takto zamořeného prostoru, musí se vystříhat každého zbytečného styku se zemí nebo porostem (neklekat, nelehat, vyhýbat se otření o keře atd.).

Proti postřiku letcem kryje se každý pod střechou nebo hustými listnatými stromy, nebo přikrytím pláštěm anebo stanovým dílcem, které ovšem je nutno po útoku opatrně odložit. Chemické látky se odstraňují podle ustanovení předpisů.

Koně trpí bojovými chemickými látkami stejně jako člověk. Musí proto být vzdalování prostorů zamořených plyny nebo látkami trvalými.

Chování v noci a v mlze. Snaha uniknout nepřátelskému pozorování a pozorované palbě vede k rozsáhlému využití noci (tmy). Noční podniky však vyžadují zvýšené námahy jak od vojska, tak od velitelů; mohou se zdařit jen velmi dobře vycvičeným jednotkám. Cílem výcviku v noci je dosáhnout, aby každý jezdec dovedl se pohybovat i v neznámém terénu, nehlasně a skrytě koňmo i v boji.

Noční výcvik se začíná v známém terénu, za soumraku a pokračuje až do úplné tmy a neznámého terénu. Každý musí být obeznámen se zvláštnostmi nočních akcí. Všechny předměty se v noci zdají mnohem větší, podrobnosti mizejí a tím nabývají nezvyklých tvarů. Světlo vojska prozrazuje (hořící cigarety, zapalování kapesních lamp, škrtání sirek a p.). Noční ticho dá proniknout zvukům na velké vzdálenosti, při čemž se vzdálenost obvykle podceňuje.

Při pozorování je ve výhodě pozorovatel, který má měsíc za sebou; proti měsíci se pozoruje špatně. Leže vidíme často lépe než stoje. S uchem na zemi slyšíme kroky mnohem dále. Proti temnému pozadí nebo ve stínu unikne jezdec nepřátelskému pozorovateli.

Každý muž musí být tak vycvičen, aby před zahájením noční akce sám všechny součásti výzbroje upevnil tak, aby nepůsobily hluk (klepání, zvonění zbraní atd.), aby vykonával pohyby i mimo cesty nehlukné a jistě, dovedl se orientovat a nalézt neznámé body v terénu, stále následoval svého předcházejícího jezdce a bez povelu prováděl všecko, co dělá tento jezdec, světlo rozněcoval jen na rozkaz a s nutnou opatrností.

Hlídky musí v noci často zastavovat a naslouchat anebo se položit na zem a pozorovat. Při nenadálé srážce použijí především šavlí (bodáku).

Užije-li nepřítel osvětlovacích raket, je třeba se krýt, při překvapení osvětlením zůstat nehybně stát.

Hustá mlha má podobný vliv jako tma. Viditelnost je malá, ale na krátké vzdálenosti dobrá; s náhlým rozplynutím mlhy se musí počítat. Umělá mlha ztěžuje pohyb i boj více než mlha přirozená. Ježto nepřítel může umělou mlhu mísit s otravnými plyny, je třeba při zamlžení nepřítelem vždy nasadit masku a ponechat ji nasazenu tak dlouho, až se bezpečně zjistí neškodnost umělé mlhy.

Palbu zahajuje v mlze jednotlivec, jakmile se mu objeví cíl. Při náhlém střetnutí v mlze bojuje se šavlí, bodákem a rozhodnutí padne zpravidla v boji muže proti muži.

Chování raněných, zbloudilých a zajatců. Odsun raněných je věcí nosičů raněných, jiní vojíní směji doprovodit raněné jen s písemným rozkazem důstojníka. Ranění, kteří mohou jít, odeberou se na obvaziště z bojiště sami. Odevzdají až na pět nábojů veškeré střelivo, zbraně vezmou s sebou a odhlásí se u svého velitele. Koně zanechají u ostatních náručních koní eskadrony.

Zbloudilí se přihlásí u nejbližší jednotky a s ní potom bojují. Při odchodu si vyžádají písemné potvrzení; kdo se vrátí bez potvrzení nebo bude přistižen za frontou, bude stíhán pro zbabělost.

Padne-li někdo do zajetí, musí zachovat přísné mlčení o všech, byť i zdánlivě malicherných věcech. Je povinen říci jen své jméno a hodnost. Udání příslušnosti k vojskovému tělesu, obsah rozkazů, místo náručních koní a kuchyní, použití tanků, vystřídání, letiště a p. jsou pro nepřítele velmi cenné údaje a poškozují bojující kamarády.

Na bojiště nevezme s sebou nikdo písemnosti, z nichž by nepřítel mohl těžit.

Německý voják vede válku jen proti ozbrojeným silám nepřítele. Násilnosti proti pokojnému obyvatelstvu, rovněž tak svévolné a úmyslné poškozování cizího majetku je zakázáno, stejně jako jeho odcizení. Proti nepřátelskému jednání obyvatelstva je třeba zakročit i použitím zbraní, dokud neustanou, nebo dokud odpor není zlomen.

Odcizovat majetek mrtvým, raněným anebo zajatým, jakož i špatně s nimi zacházet, je trestné.

Průzkum a zajištění.

Dobrý pozemní průzkum skýtá rovněž určité zajištění; naopak zajišťovací činnost může prospět i průzkumu. Obě tyto činnosti se tudíž doplňují a často je nelze přesně odlišovat. Síly použité k průzkumu se řídí nepřítelem a mohou se v terénu volně pohybovat. Zajišťovací jednotky jsou svým úkolem místně vázány zajišťovanou trupou.

Každý voják, vyhledávající zprávy o nepříteli, podává bez zvláštního rozkazu i zprávy o terénu.

Všichni vojíní, ať za průzkumu nebo při zajištění, pátrají po přítomnosti nepřátelských bojových chemických látek. Všechny zjištěné přípravy nepřítele o použití plynů, o hrozícím nebezpečí plynovém neb o zamoření terénu je třeba rychle hlásit, aby jim mohlo být včas čeleno.

K přesnějšímu zjištění jsou potom nasazeny zvláštní plynové hlídky podle ustanovení zvláštního předpisu.

Blíží-li se nepřátelská útočná vozba, jsou vlastní vojska upozorněna světelnými signály.

Průzkumné a zajišťovací jednotky si navzájem vyměňují získané zprávy bez zvláštních rozkazů.

Orientace v terénu. Provádí se obdobně jako v předpise K-I-3 za použití stejných prostředků a method.

Pozorování. Pozorující jezdcí volí stanoviště s dobrým výhledem (na stromě) dobře zastřešené. Sluch musí doplňovat zrak. Mají mít podle možnosti dalekohled. Také podružným zjevům nutno věnovat pozornost (prach, štěkání psů, útěk zvěře, vzletnutí ptactva, neklid vlastních koní a p.).

Hlášení. Hlásící se musí vyjadřovat přesně a jasně a rozeznávat, co sám zjistil, co má od jiného a co je jen domněnka. Vždy udá pramen, z kterého zprávu čerpal, a dohady odůvodní.

Hlásí se buď ústně nebo písemně. Ústní hlášení často působí zmatek, a proto se ho při průzkumu nepoužívá.

Musí-li se ho již použít, na př. v boji, je nutno, aby jezdec hlášení odevzdávající byl spolehlivý a také pod vlivem boje rozvážný, a aby hlášení bylo tak stručné, aby si je jezdec bez obtíží pamatoval; to se zajišťí bezvadným opakováním. Jinak je nutno hlásit písemně.

Každé hlášení o nepříteli musí dát odpověď k těmto otázkám:

kdy bylo učiněno pozorování,

kdo je učinil,

jak byl nepřítel pozorován (zjištěná činnost),

kde byl nepřítel zjištěn.

Vhodné je udát, co hodlá hlásící dále podniknout.

Spojka dopravující hlášení musí mimo jeho znění vědět, komu je hlášení určeno, kterou cestou má jeti a kde asi je příjemce jí označený, co má dělat, kdyby jej tam nenašla, jakou rychlostí má jet.

Spojka musí hlášení pečlivě uschovat. Je-li nebezpečí, že by upadla v ruce nepřátel, zničí je zavčas. Každému střetnutí s nepřítelem se vyhýbá, a proto objíždí podezřelé vesnice, dvory, lesíky, ztrátu času nahrazuje vyšším chodem.

Jak má jet, má zpravidla napsáno na obálce značkou:

x = kilometr za 7—8 minut, t. j. asi 8 km za hodinu,

xx = kilometr za 5—6 minut, t. j. asi 10—12 km za hodinu.

8 km za hodinu urazí, jede-li klusem asi $\frac{1}{4}$ doby, ostatní v kroku, 10 km asi $\frac{1}{2}$ doby v klusu (to je asi normální tempo v průzkumu); 12 km dosáhne, když buď celou cestu jede klusem, nebo $\frac{1}{4}$ doby cvałem a zbytek střídavě v klusu a v kroku; toho tempa se používá, jen není-li vzdálenost větší než 2—3 km a vyžaduje-li toho nutnost hlášení.

Cestou hlásí stručně obsah vyšším důstojníkům zároveň s udáním, komu je hlášení určeno. Jedou-li podél proudu, hlásí veliteli předvoje a jejimu veliteli. Na velitele, jemuž je hlášení určeno, se doptávají.

Po dodání vyžádá si spojka písemné potvrzení, a je-li posílána zpět, zeptá se, zda nemá dodat nějaké rozkazy veliteli, který jej vyslal.

Hlídka. Výcvik hlídky počíná bojovým průzkumem a pokračuje až k taktickému průzkumu. Hlídky musí dostat určitý úkol; vysílající musí jasně říci, co chce vědět.

Síla hlídky se řídí úkolem a počtem požadovaných hlášení; pohybuje se mezi čtveřicí až družstvem. Důležitým hlídkám velí důstojník.

Podle potřeby jsou hlídce přidělováni: lehký kulomet, radio, motocyklisté, cyklisté, plynoví patrači. V nepřátelském území nebo v nebezpečných, nepřitelem ohrožených prostorech se odesílají s hlášením vždy 2 jezdcí.

Má-li se hlídka po dosažení určitého bodu rozdělit, jede s ní i druhý velitel.

Před odjezdem nebude mít velitel hlídky obyčejně čas psát si celý úkol; poznamená si jej v náčrtu nebo v mapě s poznámkami. Před vyražením přezkouší výstroj, výzbroj lidí i koní, sedláni a kováři.

Velitel hlídky je opatřen dalekohledem, kompasem, hodinkami, blokem, měřítkem kilometrů; dále má tužky, kapesní svítilnu, signální píšťalku, mapu nebo náčrt. Totéž má i jeho zástupce.

Velitel si zjistí z mapy dobu potřebnou k dosažení nařízených bodů a zapíše si ji do mapy nebo do náčrtu. Patračům oznámí, co ví o nepříteli, úkol hlídky a cestu, jakož i místo nebo cestu toho, kdo jej vysílá a komu má být hlášeno. Potom rozčlení hlídku k postupu; není-li času, provede se členění za postupu.

Hlídka získává zprávy jednak pozorováním, jednak dotazy nebo z ukořistěných papírů. V nepřátelském území často chování obyvatelstva dá známky blízkosti nepřítele. Hlídka se snaží zajmout nějakého nepřítele, připouští-li to její úkol; zajatce pak odesílá k nejbližšímu veliteli. Není-li to možné, znesnadní jim návrat k vlastním vojskům odnětím koně, kola, motorového vozidla; papíry a odznaky příslušnosti se zajatci odeberou.

K dodávání zpráv na vlastním území lze použít zařízení poštovní správy. Jinak lze rychle dodat zprávu radiem. V noci hlásí jen v určených hodinách své stanoviště a zprávy o nepříteli a dostanou rozkazy touze cestou. Při tom nutno přihlížet k utajení.

Teprve není-li jiných možností, odesílají se s hlášením spojky.

Členění hlídky závisí na situaci, terénu a síle hlídky. Za postupu jedou obyčejně před hlídkou 2 jezdcí na takovou vzdálenost, aby se mohli dorozumět hlasem, a pozorují vpřed, vpravo i vlevo. Velitel hlídky jim udává postupně posuny v terénu. Velitel hlídky se spojkou jede za nimi na takovou vzdálenost, aby jejich pohyb mohl řídit.

Zbytek hlídky vede zástupce velitele na takovou vzdálenost, aby svého velitele neztratil z dohledu. Celá rozčleněná hlídka postupuje v přískocích.

Slabší hlídky se jistí rozdělením v dvojice, které jsou od sebe vzdáleny tak, aby se hlasem dorozuměly; velitel se spojkou jede potom v čele.

Hlídka má vidět a hlásit; boj vyhledává jen tehdy, je-li to nutné k splnění úkolu. Neopatrné jednání, jako zbytečná střelba, mohou ohrozit splnění úkolu.

Za postupu prostorem, kde není pravděpodobně nepřítele, zkracuje velitel zastávky k pozorování. Za body pozorování se volí vyvýšeniny v terénu, umožňující pozorování ze skrytu; použije-li se dalekohledu, často se ušetří noh koní.

Zjistí-li hlídka nepřítele na postupu, pozoruje velitel ze skrytého místa dále, aby zjistil sílu a rozčlenění. Nepřátelské proudy je třeba vidět v celé délce, což se zřídka kdy podaří, neboť hlídka se musí vystříhat, aby příliš hluboko vnikala mezi nepřátelské proudy, neboť zpáteční cesta a cesta spojek s hlášeními je velmi ohrožena.

Počítá-li velitel hlídky s obsazením okraje lesů neb osady nepřitelem, pozoruje je bedlivě dalekohledem. Nejistí-li příznaky, vyšle jednotlivé jezdce nebo čtveřice v houfu cvalem proti okrajům; jezdci se po projetí určité vzdálenosti obrátí a vracejí se cvalem, aby vyprovokovali palbu u nepřitele, která by jej prozradila.

Zjistí-li hlídka obsazení, je třeba zjistit jeho rozsah a sílu. Hlídka musí se rozdělit a hledat jedno nebo obě křídla nepřitele, aby mohla nahlednout za obsazenou čáru.

V noci a v mlze jsou hlídky odkázány více na sluch než na zrak. Proto jedou po měkké cestě nebo terénem, aby slyšely i za pohybu. Kůň posuzuje půdu v noci daleko jistěji než člověk.

Zastaví-li se velitel k pozorování nebo napsání hlášení, skryje se celá hlídka a sesedne. Zajistí se postavením strážných pozorujících okolí a připravených k palbě. Musí-li psát při světle, je nutno je směrem k nepříteli zastínit.

Sebe lepší hlášení je bez ceny, nedojde-li nebo přijde-li pozdě. Na druhé straně musí velitel hlídky dobře uvážít, zda hlášení má takovou cenu, aby se zeslaboval, neboť odeslané spojky se k hlídce již nevrátí a je nebezpečí, že k splnění vlastního úkolu nebude mít dosti sil.

První střetnutí s nepřítelem musí být vždy hlášeno ihned, nebylo-li nařízeno jinak. Pozorování a události, kterým velitel přikládá váhu, hlásí co možná rychle; jinak hlásí až po skončeném pozorování, průzkumu, boji atd. K hlášení má být připojen vždy náčrt, když je to možné.

Každý velitel hlídky musí dbát o to, aby šetřil koní. Při dlouho trvajícím úkolu musí vřadit odpočinek, včas napájet a krmit, přesedlávat, po případě i odsedlat, přezkušovat kování, sesedat vždy, když není třeba zůstat na koni. K odpočinkům se nevolí osady; zajištění musí být provedeno při každé zastávce.

K přenocování se hodí odlehle lesíky, osamocené dvory nebo stodoly, ale nehodí se osady v nepřátelském území. Hlídka musí být i v noci pohotově, záleží na době a na nepříteli, může-li být odsedláno. Velitel se musí starat i o odpočinek mužstva a o jídlo pro ně.

Při střetnutí s nepřátelskými průzkumnými nebo zajišťovacími jednotkami jedná velitel především podle úkolu a buď je obejde nebo je nechá projet mimo. Nikdy však nesmí váhat nepřátelské průzkumné jednotky (vyjma pancéřované) napadnout a zahnat, když jej ruší nebo mu znemožňují provádění úkolu.

Při nenadálém střetnutí hlídky s nepřátelskou hlídkou jde o to rychle se rozhodnout a rychle jednat; nelze-li použít palby, atakuje v houfu.

Dosáhne-li hlídka cíle průzkumu, obyčejně se zastaví a pozoruje; koně nesmějí být odsedláni.

Je-li hlídce svěřeno ničení, provádějí je jezdci k tomu určení a ostatní je zajišťují. Rozkaz k zánícení nálože a p. smí být dán až tenkrát, když mužstvo nasedlo a je mimo dosah nebezpečí.

Municí je třeba za průzkumu šetřit; vždy musí zůstat alespoň 50 ran pro lehký kulomet a 10 ran pro pušku pro nepředvídané případy.

Zajištění. Při rozčlenění vysílá každá četa prvního sledu k blízkému zajištění jednu čtveřici na vzdálenost podle terénu. Vzdálenost ziskává použitím vyššího chodu. Do šířky se člení tak, aby se jezdci mohli dorozumět. Hlásí s pomocí znamení, zřídka kdy odesláním jednoho jezdce, nebo označí rychlým vypálením několika ran a pušky. Stejně si počínají, jsou-li vysláni pěšky.

Zajištění proti nepřátelskému letectvu provádějí patrači, zvláště určení k sledování letců, a to jak za pochodu, tak i při zastávkách anebo v ubytování.

Eskadrona určená k obsazení úseku předních stráží vysílá před sebe plní stráž v síle družstva až čtyři a staví skupinky strážných v síle čtveřice (1 + 2); na důležitých místech mohou být zasazeny místo skupinky strážných lehké kulomety. Skupiny strážných se vysunují nejdále na 500 m před jednotku, která je vysílá. Jdou obvykle pěšky, zrovna tak jako plní stráž.

Umísťují se ve dne na místech s dobrým výhledem, v noci jsou na cestách a prostor mezi nimi střeží hlídky. Jsou vybaveny dalekohledy a signálními prostředky.

Velitel zavádí své lidi na určené místo, při čemž zkoumá zpáteční cestu, kde by nerušil zadní jednotky v palbě. Zařídí stanoviště, upraví pozorování, a je-li koňmo, umístí náruční koně. Odešle-li některého muže s hlášením, nastupuje na jeho místo.

(Příště dále.)

Major vet. Dr. Vladimír Chládek:

Úvahy o odsunu a o přísunu koní v poli.

Na světovou válku byla nejlépe připravena veterinářská služba anglické armády, která těžila jednak ze smutných zkušeností krymské a burské války, jednak ze zkušeností, nabytých během různých koloniálních tažení. Proto se veterinářská služba anglické armády mohla poměrně snadno přizpůsobit neočekávaným zvýšeným požadavkům v pozdějších fázích světové války. Z veterinářských nemocnic, určených původně pro 250 pacientů, vznikla léčebná střediska s kapacitou desetkrát větší. Mezi frontou a velkými, dokonale vybavenými, zápolními veterinářskými nemocnicemi, byly jen mobilní veterinářské útvary, které se zabývaly jen odsunem nemocných a raněných koní. Za války zajisté nelze zaručit nejvyšší léčebnou výkonnost veterinářské služby jinak než soustředěním léčebné péče ve velkých, vhodně umístěných a vybavených ústavech a postarat se o co nejrychlejší odsun nemocných a raněných koní, kteří nemohou konat službu, do těchto ústavů. Přihlížíme-li k tomu, že ony mobilní veterinářské útvary měly k dispozici své speciální autokolony a že se s odsunem koní pěším pochodem počítalo výjimečně jen tam, kde odsun vzmo nebyl možný vzhledem k stavu silnic nebo k bojové situaci, tedy jen v předním bojovém pásmu, zdá se tento systém poněkud nákladným, a to zejména pro Anglii, která mohla počítat s bohatými zdroji koňstva. Vybavení veterinářské služby anglické armády bylo ovšem především zásluhou spolků k ochraně zvířat, které ochotně uhradily většinu věcného nákladu. Výsledek byl ten, že anglické veterinářské nemocnice vyléčily odsunutá